De Tossa a Lloret

En un incomparable triomf, encara, les torres medievals de la vila vella de Tossa es retallen fotogènicament sobre un fons que cada dia es desvetlla enmig d'espurnes de plata i de blau. Les antigues cases dels pescadors, encofrades entre les muralles i les roques, expliquen històries bromoses, mig perdudes en l'anar i venir del temps. Una Ava Gardner impertèrrita, i a escala 1:1, s'ho mira tot amb ulls de bronze.

Cala Pola, cala Bona, es Codolar, la mar Menuda i la Platja gran de Tossa conformaven aquell paradís que encantà Chagall, un paradís blau que ara es va dissolent en un magma gris de ciment i entre la gernació multicolor de turistes que ho envaeixen tot. Quatre barques de pescadors que semblen d'attrezzo serveixen de recordatori d'un passat que ja no tornarà mai més.

La carretera que venia de Sant Feliu segueix el seu viatge cap al sud, però ara terra endins, entre les urbanitzacions que ressegueixen la costa i les ondulacions ja més febles de l'Ardenya. Un seguit de rètols ens confirmen que encara som a la Costa Brava: Bravauto, Pizzabrava, Playa Brava, Serrabrava, Brava Beer, Brava Tours... L'adjectiu ha triomfat però el paisatge ha perdut.

Hem deixat definitivament de veure el mar i comencen a fer-se presents els edificis inquietants de Lloret, amb noms d'hotels, de discoteques i casinos que ens són familiars a causa d'incomptables incidents. Recordem amb enyorança la lírica amb què vam iniciar aquest viatge, i fins i tot la prosa que va venir després, però no sabem si serem capaços d'encarar aquest tram, enfonsat definitivament en la crònica negra, un gènere que aquest autor no domina. Passem de llarg, un altre dia ja tindrem ocasió de saludar els bons amics que encara viuen a Lloret.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/08/26/tossa-lloret/864008.html?utm_source=rss